

Yeni kuşak, bir önceki dönemin mücadele biçim ve yöntemlerine, içersinde yaşadıkları dönemi n özgünlüğü çerçevesinde

baksa da, bir önceki

dönemin deney ve tecrübelerine de bakacaktır. Geriye dönüp bakanların, bir önceki dönemde yaşananları çok

yönlü

görmedikleri sürece, geleceğe ilişkin taktik ve stratejik çözümlerinde

yanılgı

kaçınılmaz olacak ve belki de bir kez daha önlerinin kesilmesine neden olunacaktır. Böyle bir durumda sorumluluk onlara sınırlı kalmayacak bizlere de düşecektir. Bizlerle ve bizden öncekilerle,

yaşanmış olumsuzlukların, ihanetlerin bir kez daha yaşanmaması ve asla tekrarlanmaması için yaşananların çok yönlü aktarılması özellikle önemlidir. Bunu yapmaya çalışıyoruz.

Orta-Dogu'da bulduğum bir sene içersinde alışık olmadığım birçok şeye tanıklık ettim, bizzat yaşadım ve bunları yazmaya çalışıyorum. Bu güne kadar sosyalist mücadele tarihimizde yaşanan olumsuzluklar genellikle örtbas edildi ve "kol kırıldı yen içinde kaldı" doğru mu oldu? Hayır, doğru olmadı. Olumsuzluklar ve ihanetler gizlenmeye çalışıldıkca, azalmadı, artarak devam etti. 12 eylül'ün üzerinde 30 sene geçti. O dönemin militanları yaşlandılar ve hepimiz bugün 60 yaş civarındayız. Anılarımız değerlidir, bir çoğumuz o günlerin anılarıyla bugün bile mutlu oluyor heyecanlanıyoruz. En çok sevdiğimiz bu mücadele içersinde kaybettik. Yüreğimizde onların tertemiz hatıralarını ve sızısını taşıyoruz. Zaman akıp gidiyor ve herşey değişiyor. Eski arkadaşlarımızın bir çoğu artık eskisi gibi düşünmüyor. Bu son derece doğal. Buna karşın, o dönemin heyecanını ve uğruna mücadele ettikleri değerlere sonuna kadar sadıklar ve kesinlikle en küçük bir pişmanlık duymuyorlar.

THKP-C(ACİLCİLER) örgütü içersinde çok sayıda militan yoldaşımız olduğunu ve bunların devrim ve sosyalizm mücadelesinde kararlılıkla ve hiçbir fedakarlıktan çekinmeden yer aldıklarını yazdım. Hataları ,eksiklikleri ve yetmezlikleri vardı , ama hata, eksiklik ve yetersizlikleri hiç bir zaman, samimiyetleri ve dürüstlüklerine galabe çalmadı. Onların birçoğu örgütlerine ve yoldaş bildikleri arkadaşlarına hep güvendiler. Son ana kadar

güvenlerinde ısrar ettiler. Bu samimiyet ve kararlılıklarının artık karşılık bulmadığına emin olmadan örgütlerini terketmediler. Bu bakımdan,1982 ortalarında

ideolojik olarak varlığı sona ermiş olan örgütümüzün, gerçekten de artık tarih sahnesinden çekildiğine 1988 sonuna kadar inanmak istemediler. Bitişin kabul edilmesi birçok eski yoldaş üzerinde son derece olumsuz izler bıraktı ve aşırı savrulmalarına neden oldu. Düşündürücü bir örnek vermek zorundayım. Bir çoğumuzun tanımadığı "Burhan yoldaşı" anlatmalıyım.

Burhan (F.Ö) yoldaş, İstanbul bölge örgütlenmesi militanlarından. 1979 aralık ayına kadar bölge sorumlusu Haydar Yılmaz'a bağlı çalışırken, Aralık ayı darbesinde Haydar Yılmaz yakalanmış ve yakalanmasından 1-2 gün önce ben tahliye olmuşum. H. Yılmaz hapishane'den yolladığı notlarla İstanbul ilişkilerini bana devretti ve Burhan yoldaşı bu vesileyle tanışmış oldum. Burhan için bana verilen raporda "..K. burjuva özellikleri bulunan ama gelişmeye son derece açık bir yoldaş" olarak tanıtılmıştı. Onunla ilişkilerimi bu temelde yürütmeye çalıştım. 12 Eylül darbesinden bir süre sonra yakalandığımızda Burhan yoldaşta yakalananlar arasındaydı ve bir kamulaştırma eyleminden dolayı, önce 26 sene hapse mahkum oldu ama 3 sene sonra yargıtay tarafından davası bozularak tahliye edildi.

1986 tarihinde hapisten çıktığım zaman kendisini aradım ve İstanbul Tunel de bir reklam ajansı kurduğunu öğrenerek doğru bürosuna gittim. Bir süre sohbet ettikten sonra bana " ..nerde kalmıştık ve ne yapıyoruz" diye sordu. Orta-Doguya gideceğimizi " yoldaşların bizi beklediğini" söyledim. Oturduğu masa'dan eğildi ve telefonun fişini çekti, kabloyu sardı ve cebine koydu. " hadi gidelim" dedi. Bu bir güvendir. Kararlılıktır ve samimiyettir. Militanlığın en güzel örneğidir. Üç gün sonra kendisini

Suriye'ye gönderdim ve bir hafta sonra da ben gittim.

1986 haziran ayı olmalı. Suriye'nin "Basid" kasabasına gelmişim. İllegalite gereği Burhan yoldaş beni tanımıyor(!) diğer yoldaşlar gibi ilgileniyor ama gözünü benden ayırmıyordu. Bir an evvel yalnız kalacağım anı kolladığını hissediyordum. Gece yarısına doğru yatmak üzere kalktığımızda, Burhan yoldaş bir fırsatını buldu ve " biraz konuşalım" diye beni evin çevresinden uzaklaştırdı. İlk sözü, " sen beni nereye getirdin? Burada benim öğrenebileceğim hiçbir şey yok. Askeri eğitim yapma imkanı yok, politik bir eğitim desen o da yok. Yoldaşların hepsi sıkıntılı, burası Basid falan değil düpedüz

BASTİL " dedi. Şaşırdım ve kızdım. Beklemesini söyledim ve konuyu kapattım.

Günler geçtikçe , başta İstanbul bölgesinden gelen yoldaşların sabırsızlığı artıyor ve burada durmanın anlamsız olduğunu, dönmek itediklerini söylüyorlardı. Her seferinde bu durumu Mihrac ' a anlatmama rağmen değişen bir şey yoktu ve beklemek gerekiyordu.

Burhan yoldaşı Basid kasabasından alarak yanıma, Lazkiye'ye getirdim. Lazkiye'de fırsat buldukca

sokaga çıkıyor sohbet ediyorduk.

Burhan'ın özel sıkıntıları vardı. Yeni evlenmişti ve Suriye'ye geldikten sonra eşi ile irtibatı kesilmişti. Evde bulunan telefonu MK

üyeleri dışında kullanmak yasak olduğu için

buradan aramasına müsaade edilmiyor, dışardan araması için de parası yoktu. Bir kaç kez ben arayıp telefonla konuşmasını sağladıysam da bu yeterli olmadığı için sinir sistemleri fazlasıyla yıpranmış en küçük bir olayda sorun çıkartır hale gelmişti.

Lazkiye'de bir apartman dairesinin ikinci katındaki iki daireli evin bir tarafında, evli olan yoldaşlar ( ben, mihrac, Levent ve Şerif ) kalıyorduk . Karşı daire de ise, 15 civarında bekar yoldaşlar kalıyorlardı. Bu bölümde geceleri sırayla nobet tutulur evin güvenliği bu biçimde sağlanırdı. Burhan yoldaş'ın nöbet tuttuğu bir gece, televizyonu açmasına müsaade etmeyen Yusuf (Zihni Alan) ile aralarında şiddetli bir tartışma çıkıyor ve Burhan Silahını çekerek uyuyan yoldaşları ( Yusuf da dahil) uyandırarak odanın ortasında ellerini havaya kaldırtarak ölümle tehdit etmeye başlıyor. Aralarından bir kişi oda dan kaçarak doğru benim uyuduğum odaya hızla girdi ve " hocam, Burhan yoldaş herkesi öldürecek yetiş" diye bağırmağa başladı. Koşarak odaya girdiğim de Burhanı,

elinde kalaşnikof tüfekte duvara dayayıp ellerini havaya kaldırttığı ve öldürmekle tehdit ettiğini gördüm. Ben odaya girdiğim zaman " İbrahim yoldaş seni severim yaklaşma, ben bunların hepsini öldürüp kafama da bir kurşun sıkıp bu rezalete son vereceğim " diye haykırıyordu. İlegalite falan bitmiş bana isimle hitap etmesinden işin son derece ciddi olduğunu anladım. Sakinleştirmem zor olmadı ve silahı elinden alarak herkesin yatmasını ve

bu talihsiz olayın unutulmasını istedim. Öyle de oldu ve sabah herkes uyandığında akşam ki olay hiç olmamış gibi hayat devam etti.

Her fırsatta, Burhan yoldaşla sohbet etmeye özen gösterirdim. İçki(!) yi sevdiğini bildiğim için, ara sıra örgütün lokantasına götürür bir kaç double rakı içmesine bile müsaade ederdim.( tabii her

seferinde de Burhanı lokantaya getirdiğim  
rakı içirttiğim(!) Mihrac'a rapor(!) ediliyordu )

Yoldaşlara silah çektiği gecenin sabahında uzun bir sohbetimiz oldu. Suriye'de gördükleri karşısında tiksintiye kapıldığını söylüyor, yaşanan rezaletlere karşı en kısa zamanda tedbir almamız gerektiğini tekrarlıyordu.  
Sohbet ilerledikçe

".. söylemek isteyip de bir türlü cesaret edemedim"

dediği düşüncesini açıklamaya başladı. ".. Yoldaş ben kafama koydum eger tamam dersen, başta Mihrac pıslığı ve onunla birlikte Şerif ve

Goril ( Haydar'ı kastediyor. Haydar daha sonra otlattığı koyunları da alarak kaçmış) öldüreceğim. Bu pıslıklar yaşadığı sürece bu örgütten hiç bir şey olmaz. Bunlar'ın hepsi ajan ve Türkiye devrimi diye bir dertleri yok" diyordu. " Mihrac, Şerif ve Goril Haydarı gebertip kafama bir kurşun sıkacağım, kararlıyım" diye ısrar eden Burhan'ı

bu fıkrından vazgeçirdim. Daha sonra bu konuşmamızı, Ali sönmez'e

de anlattım.

" ...Durum bu hale geldiyse işimiz zor" dedim. Hiç sesini çıkarmadı. Sanki, bıraksaydın gebertseydi der gibiydi.

Burhan yoldaş edilgen bir tip değildi. Bağımsız bir kişiliği ve kabullenmediği konularda karşı çıkan bir yapıya sahipti. Örgütsel ilişkilerde yoldaşlarına karşı son derece saygılı, kibar ve disiplinli bir militandı. Suriye'de karşılaştığı olumsuzluklar karşısında birçok yoldaşın yaptığını yapmıyor, itiraz ediyor kabullenemiyordu.

Burhan'ın "dik başlılığı" özellikle Mihrac'ın hoşuna gitmiyor ama

bana olan yakınlığı nedeniyle de

bunu belli etmemeye özellikle

dikkat ediyordu.

Fransa'ya gitmek için Şam 'a geldim ve bir ay Şam'da kaldım. Mihrac, bir yolunu

bulup Burhanı benim yanıma yolladı(!)

Amaç; Burhan'ın Lazkiye'den uzaklaşması ve yoldaşların kafalarını karıştırmamasıydı.

Fransa'ya hareket ettiğimin üçüncü günü, Şerif, Levent ve Goril Haydar Şam'da Burhan'ı " tutuklayarak" lazkiye'ye getirir sorguya çekiyorlar ve ölümle tehdit ediyorlar. " Hadi bakalım şimdi'de konuşsana" diyerek " Za aflarım var buralara dayanamıyorum yaptıklarımın pişmanım " vb

içerikli " özeleştirisi" alıyorlar. Bu arada, benim aleyhimde konuşurmayı da ihmal etmiyorlar(!) tabi. Sorgu(!) bittikten sonra elindeki kimliğide alarak sokaga bırakıyorlar. Benden 6 ay sonra kendi olanakları ve Şam'daki diğer devrimci örgütlerin yardımıyla Fransaya geldi ve orada yaşananları bana anlattı.

Artık bu örgüt içerisinde kalmamızın hiçbir anlamı kalmadığına karar verip ayrılık kararı almamız üzerine Burhan tarafından defalarca eleştirildim. " Suriye'de ben bu pislikleri gebertme kararı aldığımda karşı çıkmayıp beni engellemeseydin bu iş buraya kadar gelmezdi" diyordu . Pişman mıyım? Hayır. Mıhrac adlı hain yaşadıkca her gün kahrolmalı, yaşadıkca adı pislik diye anılmalı. Bugün olduğu gibi...

Burhan yoldaşı bir örnek olarak yazdım.Örgütsel yapımızın tasfiyesinde buna benzer yüzlerce Burhan örneği vermek mümkündür. İnsanların teker teker yada toplu olarak uzaklaştırılması için ne mümkünse yapıldı, tüm ihanet yolları denendi. Yoldaşların biri diğerine karşı kullanıldı ve birlikte hareket etmemeleri için her yol denendi. Aradan geçen 20-30 seneye rağmen, aynı gerekçelerle örgütlerinden ayrılmak zorunda kalan insanların bugün bile biraraya gelip sohbet edemeyecek kadar birbirlerine düşürüldüğünü biliyorum.

1982 ortalarından itibaren Suriye Muhabarat'ı ile ilişkiler istenilen noktaya geldi ve tasfiyeciliğin düğmesine basıldı. Önce, Örgüt içerisinde tanınan, sevilen ve güvenilen isimler tasfiye edileceklerdi. Ardından, "Liva İskenderun" dışındaki bölge militanları,mümkün olduğunca kullanılacak ama teker teker tasfiye edilmeleri için tedbirler alınacak.(Mıhrac'ın dosya(!) merakı bu yüzdendir) Daha sonraki süreç'te " Liva İskenderun " kökenli arapça bilen militanlar içerisinde, Mıhrac Ural'a bağlılığından şüphe duyulanlar ve özellikle de Mıhrac'ın Suriye politikasını kabul etmeyecek olanlar tespit edilerek diğerleri gibi ya kendiliklerinden, olmazsa başka yöntemler kullanılarak uzaklaştırılmaları yoluna gidilecek... Sürec böyle işletildi. Burada iki hesap hatası yapıldı. Birincisi; Hapihanede olan yoldaşlar unutuldu, Bu yoldaşların nasıl olsa uzun süre yatacakları hesap edilerek, geldikleri zaman icablarına bakılır(!) rehavetine kapılındı ve önemsenmedi. İkincisi; Arap kökenli yoldaşların, Mıhrac Ural'ın ihanet politikasına ses

çıkartmayacakları hesap edildi. İtiraz etseler bile, bunun güçlü ve kitlesel olmayacağı, sınırlı olacağı sanıldı. Arap kökenli yoldaşların örgütten ayrılmaları sırasında Mihrac Ural haini tarafından, "siz bizim kanımız, canımızsınız" diye yalvarırcasına "geri döndürme" çabası bu nedenledir. Hesapların tutmadığı anlaşıldı. Bugün; Mihrac, Şerif ve "Levent" dışında yanında hiç kimsenin kalmamış olması hesapların tutmadığını gösteriyor. Burada Levent'i özellikle tırnak içine alarak söyledim. Bunun nedenleri var. İnanıyorum ki, Levent orada ayrıldığı gün tıpkı Yusuf ( Zihni Alan) gibi Mihrac Ural ihanetinin " suç ortaklığı" nı yaptığı günleri lanetle anacaktır.

**İbrahim Yalçın**